

РЕШЕНИЕ

№ 6590

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4741** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Териториална дирекция на НАП, [населено място] срещу решение №[ЕИК] от 13.04.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 11809 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав, с което съдът е отменил като незаконосъобразно наказателно постановление № 494190-0201744 от 11.02.2020 г. издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ С. при ЦУ на НАП, с което на „Фимпекс“ ЕООД на основание чл. 185, ал.2 от ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 8 ал.2 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредбата/, издадена от МФ във вр. с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС.

Касаторът сочи, че обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на материалния закон – отменителни основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Соочи се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че

при издаването на обжалваното наказателно постановление са приети за допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 42, т. 3 и 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и

така описаното нарушение в АУАН и НП е пълно, точно и ясно. Оправено е до съда искане съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с който да потвърди наказателното постановление с така определения размер на административното наказание.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител. В депозирана по делото молба, процесуалния му представител е изразил становище за основателност на жалбата и неправилност на обжалвания съдебен акт по съображения изложени в молбата. Направил е искане за присъждане на разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на евентуално претендирано от ответната страна възнаграждение за адвокат.

Ответникът, редовно призован не изпраща представител. В депозирана по делото молба, процесуалния му представител е изразил становище за неоснователност на жалбата и моли обжалвания съдебен акт по съображения изложени в молбата да бъде оставен в сила. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С обжалваното решение въззивният съд е отменил като незаконосъобразно наказателно постановление № 494190-0201744 от 11.02.2020 г. издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ С. при ЦУ на НАП, с което на „Фимпекс“ ЕООД на основание чл. 185, ал.2 от ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 8 ал.2 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ във вр. с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС.

За да постанови този резултат районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 27.07.2019 г., длъжностни лица при ЦУ на НАП извършили проверка на без стационарен обект предоставящ услуга по отдаване под наем срещу заплащане на детски колички, като при нея било установено, че същите се стопанисвали от „Фимпекс“ ЕООД. Проверяващите констатирани, че регистрираното към момента на извършване на проверката ФУ не отговаряло на техническите изисквания съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. Посочено било, че към момента на проверката ЗЛ имало активна регистрация по ЗДДС и не използвало софтуер за управление на продажбите, като това е следвало да бъде сторено в срок до 31.03.2019 г. За така констатираното нарушение бил съставен АУАН № 0201744 от 16.03.2019 г.

и в следствие на НП № 494190-0201744 от 11.02.2020 г. издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ С. при ЦУ на НАП. За да отмени НП от правна страна съдът е приел, че са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя, поради което незаконосъобразно била ангажирана имуществената отговорност на дружеството - жалбоподател.

Решението на районния съд е правилно.

Настоящият състав на касационната инстанция приема изложените от СРС мотиви, с които е отменено оспореното НП.

В конкретния случай от доказателствата по делото, както правилно е посочил и въззивният съд, не е ясно какво е извършеното от страна на ответника по касация нарушение. Лаконичното посочване, че дружеството не е привело дейността си в съответствие с изискванията по Наредба № Н-18/13.12.2006 г. в срок до 31.03.2019 г. не може да се приеме като такова съответно на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 118, ал. 4, т. 1 и т. 4 от ЗДДС Министерът на финансите издава наредба, с която се определят условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа, за въвеждане/извеждане във/от експлоатация, регистрация/дерегистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискално устройство и интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност, както и издаването на фискални касови бележки от фискално устройство и касови бележки от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност и задължителните реквизити, които трябва да съдържат.

Въз основа на законовата делегация, от Министерта на финансите е издадена Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин /Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. /.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., фискалните устройства трябва да отговарят на функционалните изисквания съгласно приложение № 1 и техническите изисквания съгласно приложение № 2, а съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., фискално устройство от одобрен тип е устройство, което отговаря на техническите и функционалните изисквания съгласно, ал. 1, има издадено свидетелство за одобрен тип и е вписано в регистъра по чл. 10, ал. 9.

За да се приеме, че едно ФУ е одобрен тип, то следва да е одобрен тип ФУ от Българския институт по метрология (с издадено свидетелство за одобрен тип и вписано в публичния регистър), но и да отговаря на техническите и функционалните изисквания, регламентирани в Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ.

По аргумент от чл. 12, ал. 2, във вр. с, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, при промяна в техническите и/или функционалните изисквания към ФУ устройствата от съответния тип ФУ не са от одобрен тип.

Съгласно разпоредбата на § 8, ал. 1 от ПЗР към Наредба за изменение и допълнение на Наредба № Н -18/2006 г. /обн. ДВ бр. 10 от 2019 г., изм. ДВ бр. 26 от 2019 г. в сила от 29.03.2019 г., доп. ДВ бр. 75 от 2019 г., лицата, които използват ЕСФП, привеждат дейността си в съответствие с изискванията на тази наредба в срок до 30 септември 2019 г.

Ето защо и предвид анализа на цитираните норми, касационната инстанция намира, че е налице неточност и непълна на описанието на нарушението от фактическа страна, с

което се нарушава и правото на защита на нарушителя, което включва в себе си и правото да разбере какво точно му се вменява във вина от фактическа страна, за да може да организира защитата си.

При описанието на деянието в АУАН и в НП не е посочено нито едно фактическо обстоятелство от което да е видно, кое точно задължение не е било изпълнено, за да е налице за него задължение да го приведе в съответствие с тази наредба, съгласно § 8, ал. 1, изречение първо от ПР Наредба № Н-18 от 2006 г. Следователно описаното от административно наказващият орган деяние не може да бъде квалифицирано като нарушение на тази разпоредба.

Наред с горното правилни са и изводите на СРС относно санкционната норма. Когато налага санкцията по чл. 185, ал. 2, изречение първо от ЗДДС АНО е задължен винаги да докаже, че нарушението води до неотразяване на приходи, което в настоящият случай не е сторено. С оглед на изложеното, настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд, като счита, че посоченото противоречие между нарушеното правило за поведение и наложената санкция за отклонение от него е съществено. Вмененото във вина на търговеца нарушение не е индивидуализирано от АНО в степен, позволяваща на нарушителя да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава, предвид неправилно посочената санкционна норма.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, за които касационната инстанция следи служебно, жалбата се явява неоснователна, а оспореното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно и съответстващо на закона.

По разноските по производството:

С оглед изход на делото, направеното искане от ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение, се явява основателно и същото следва да бъде уважено в претендирания от ответника по касация размер, като с оглед разпоредбата на чл. 18, ал.2 във вр. с чл. 7, ал.2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението за прекомерност направено от касаторът, настоящият съдебен състав намира за неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №[ЕИК] от 13.04.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 11809 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, [населено място] да заплати на „Фимпекс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] сумата от 550 лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ

